

Arrest

nr. 148 481 van 24 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 tot weigering van de afgifte van een visum.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de Overeenkomst ter uitvoering van het akkoord van Schengen en van de artikelen 10 en 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de wnd. voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu is de juridische en de feitelijke grondslag vermeld, er wordt naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verwezen en gesteld dat de Belgische onderdaan niet aangetoond heeft dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, daar er geen bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden ingediend. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze wel bewijzen van het inkomen van haar partner voorgelegd heeft, dat hij landbouwer is en forfaitair belast wordt. De Raad wijst erop dat dit niet blijkt uit de stukken die aan de aanvraag werden toegevoegd.

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1° juncto artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenoot op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- *de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en*
- *de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting.*

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in functie van wie de gezinshereniging wordt aangevraagd, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Raad wijst er evenwel op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. De verzoekende partij liet voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing na de thans door haar aan het verzoekschrift gevoegde stukken en informatie over te maken aan het bestuur, met name de aangifte voor de personenbelasting aanslagjaar 2013 en de informatie met betrekking tot de winstberekening en de lonen van 9 januari 2014.

Uit de stukken van de aanvraag blijkt dat de verzoekende partij wel een attest van ten lastenneming door de referentiepersoon heeft ingediend. Een dergelijk attest is echter geen bewijs dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 52, §2, eerste lid, 2° van het Vreemdelingenbesluit bepaalt nochtans uitdrukkelijk dat “Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

[...]

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Het komt immers toe aan de aanvrager die zich beroept op een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie om alle nuttige stavingstukken voor te leggen bij het bestuur teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en het bestuur in kennis te stellen van alle hiertoe relevante gegevens. In casu heeft de verzoekende partij nagelaten dit te doen.

Waar de verzoekende partij opwerpt dat de verwerende partij nagelaten heeft een behoefteanalyse te maken, ziet de Raad niet in op grond van welke elementen de verwerende partij deze analyse kon maken. Er kan enkel een dergelijke analyse gemaakt worden indien verwerende partij een duidelijk zicht heeft op de actuele financiële situatie, wat te dezen niet het geval is. Het komt de verzoekende partij toe hieromtrent duidelijkheid te verstrekken. Zij heeft hierin gefaald door enkel een attest van tenlastenneming voor te leggen. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop verzoekende partij zich beroept, rust ook op haar (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet en van de overeenkomst ter uitvoering van het akkoord van Schengen, dient te worden vastgesteld dat zij deze bepalingen slechts in het hoofd van haar middel aanhaalt, maar niet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Het middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 4 mei 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 10 juni 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 28 april 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “*De verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk stabiele en toereikende inkomsten heeft aangetoond, maar dat haar partner als landbouwer forfaitair wordt belast, wat het moeilijker maakt om deze inkomsten correct in te schatten. Verder kunnen zij voor hun levensonderhoud voor een deel gebruik maken van de productie van het landbouwbedrijf en impliceert het feit dat zij op dit bedrijf wonen tevens dat zij beschikken over een voldoende huisvesting, zodat de verwerende partij had moeten overgaan tot een behoefteanalyse, wat zij niet heeft gedaan. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.*”

2.3 In de mate waarin de verzoekende partij op 4 mei 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting stelt zij wel degelijk stabiele en toereikende inkomsten heeft aangetoond en dat de verwerende partij een behoefteanalyse diende te maken, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. In de beschikking wordt immers uiteengezet dat de verzoekende partij voorafgaand aan de bestreden beslissing heeft nagelaten de thans door haar aan het verzoekschrift gevoegde stukken en informatie over te maken aan het bestuur, met name de aangifte voor de personenbelasting aanslagjaar 2013 en de informatie met betrekking tot de winstberekening en de lonen van 9 januari 2014. Ook wordt er aangegeven dat uit de stukken van de aanvraag blijkt dat de verzoekende partij wel een attest van tenlasteneming door de referentiepersoon heeft ingediend, maar dat een dergelijk attest geen bewijs is dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Ook wordt er uiteengezet waarom er *in casu* geen behoefteanalyse diende te gebeuren, met name omdat een dergelijke analyse enkel kan gemaakt worden indien verwerende partij een duidelijk zicht heeft op de actuele financiële situatie, wat te dezen niet het geval is, daar de verzoekende partij hierin heeft gefaald door enkel een attest van tenlasteneming voor te leggen en zij zorgvuldig dient te handelen. Op deze concrete argumenten van de beschikking gaat de verzoekende partij niet in. Zij beperkt zich tot een herhaling van het verzoekschrift en voegt hieraan toe dat zij en haar partner een deel van de landbouwproductie kunnen gebruiken voor hun levensonderhoud, zonder een begin van bewijs hiervan bij te brengen.

Gelet op bovenstaande brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS